

[A. Svensson.]

lunde lige Fod med Landbruget i det øvrige Land at gaa ind under de almindelige Foranstaltninger.

Disse Forslag blev afvist, og man satte ingen andre i Stedet. Hvad vi har faaet, er de foreløbige, henholdende Foranstaltninger, der er samlet i det Lovforslag, der igen en Gang ligger paa Rigsdagens Bord. Men netop denne Foreløbighed har medført alt for megen Usikkerhed og Uro i de sønderjyske Landsdele, en Usikkerhed og Uro, som hemmer det danske Genforeningsarbejde og afgiver Jordbund for alle Slags Bevægelser og for en yderliggaaende tysk Agitation, der for hver Imødekommelse paa kulturelt Omraade sætter dobbelt stærkt ind paa det økonomiske Omraade.

Jeg har sagt det før, og jeg gentager det, at selvfølgelig kan Regeringen ikke være ansvarlig for alle de Besværligheder, de sønderjyske Landsdele har været ude for i de sidste 12—13 Aar. Den kan ikke være ansvarlig for de økonomiske Rystelser, som er kommet udefra, og som har ramt hele det danske Landbrug. Den kan heller ikke være ansvarlig for det særlige økonomiske Tryk, der hviler over den sønderjyske Bondebefolkning og som Følge deraf ogsaa over mange handlende og Haandværkere paa Landet, for saa vidt det er foraarsaget gennem Krigen, ved Tysklands Sammenbrud efter Verdenskrigen og ved Overgangen fra tysk til dansk Økonomi-omraade. Men det, man kan bebrejde Regeringen og de Partier, der har stillet sig paa Linie med den, er, at de aldrig har villet se Virkeligheden i Øjnene og aldrig har villet gaa i Gang med en rationel konstruktiv Plan til Genopbyggelse af det sønderjyske Landbrugs Økonomi. Nu skulde det i alt Fald ikke være svært at indse, at vi havde staaet meget bedre og tryggere i vort Grænseland, hvis man i Tide havde lyttet til vore Henstillinger.

Det er ikke Mangel paa Velvilje, der præger dette høje Ting i Forhold til vort Grænseland. Det danske Folk og den danske Rigsdag vil gerne indrette det bedst muligt for den sønderjyske Befolkning og, hvad jeg fuldt ud billiger, for hele Befolkningen uden Hensyn til nationalt Sindelag. Der er ogsaa Gang paa Gang vist venlig Forstaaelse over for de forskellige sønderjyske Anliggender, men jeg savner, som før paavist, den afgørende Forstaaelse for, hvad de økonomiske Problemer betyder for en for den danske Stat og vort Folk tilfredsstillende Udvikling. Den Tid, vi lever i, er i mange Maader en farlig Tid, farlig ikke

mindst for de smaa Stater og for deres Grænseomraader, hvor Indflydelser udefra altid har spillet med ind og altid vil vedblive at spille ind i Befolkningens Tilværelse. Vi kan ikke hindre, at saadant finder Sted, men vi kan og bør arbejde hen til, at vor egen Grænsebefolkning kulturelt og økonomisk er veludrustet til at møde det Pres, der udøves fra anden Side, og jeg kan ikke noksom lægge den høje Regering og dette høje Ting paa Sinde, at med Henblik paa det økonomiske er der ikke saa lidt at indhente.

Rentelettelseslovens Gyldighed forlænges nu for et Tidsrum af to Aar. Mit Parti anser det ikke for rigtigt selv paa ny at stille Forslag til en sønderjysk Sanering, men det opfordrer indtrængende den høje Regering til at bruge de kommende to Aar til at forberede et Arbejde i den Retning. Det er galt nok, at det har ladet vente saa længe paa sig, det vilde være absolut fejlet, hvis man fortsat trak det i Langdrag.

Finansministeren (V. Buhl): Jeg takker for den almindelige Tilslutning, som er givet til det foreliggende Lovforslag. Der er enkelte Punkter, hvor Mindretallene i Udvalget og jeg ser noget forskelligt paa Spørgsmaalene. Disse Forhold var allerede fremme ved Sagens første Behandling, og jeg skal kun gøre en enkelt Bemærkning herom, nemlig med Hensyn til Spørgsmaalet om Kautitionerne.

Det siges, at det er en Inkonsekvens, at man opretholder Kautionsforpligtelserne for Realkreditlaan, efter at man har slettet den solidariske Forpligtelse i Hypoteklaanefonden og er i Færd med at ændre i den solidariske Forpligtelse med Hensyn til Drifts-laaneforeningerne. Efter min Opfattelse er der en meget væsentlig Forskel mellem solidarisk Kaution og Enkeltmandskaution. Den enkelte Mand, der paatager sig en Forpligtelse for en enkelt Gæld, ved, hvad han gør, han ved, hvad han gaar ind i, og det er ikke urimeligt at forlange af ham, at han maa staa ved den Forpligtelse, han har paataget sig. Det maa vi forlange i Sønderjylland, ligesom vi maa forlange det i det øvrige Land. Det vilde være alt for farligt, hvis man i dette Øjeblik med Hensyn til alle de Gældsordninger, der er Tale om vedrørende Landbruget, kom ind paa at slette Kautionsforpligtelsen. Noget andet er det med Hensyn til det solidariske Ansvar. Det er efter min Mening en meget uhyggelig Forpligtelse, som kan være ødelæggende for mange Mennesker. De gaar gladelig ind i den, for de haaber paa, at det ikke vil